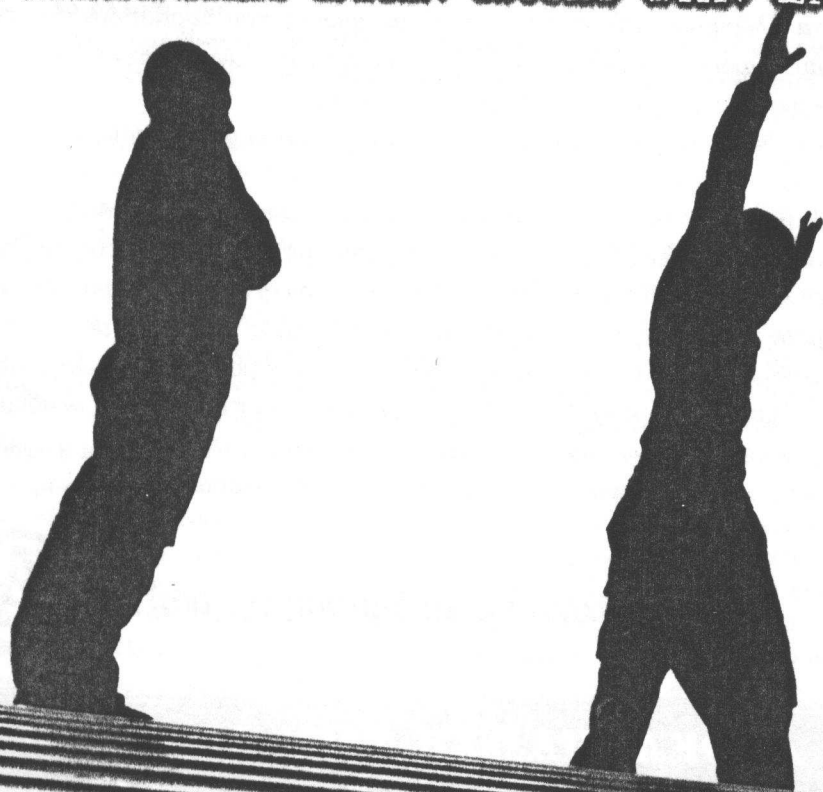

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Τη συνταγή της ανατροπής του κόσμου δεν την αναζητήσαμε στα βιβλία, αλλά αλητεύοντας. Ήταν μια περιπλάνηση που κρατούσε μέρες ολόκληρες όπου καμία δεν έμοιαζε με την προηγούμενη και που δεν σταματούσε ποτέ. Συναρπαστικές συναντήσεις, σημαντικά εμπόδια, προδοσίες ολκής, επικίνδυνα ξελογιάσματα για το μεγάλο πέρασμα απ' την κοινωνία των πειδαναγκασμών στον κόσμο των επιθυμιών.

ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΚΗΣΗ ΤΗΣ ΑΤΑΞΙΑΣ

Επίμονα βλέμματα κατευθείαν στα μάτια, φωνές που ταρασσουν τη νεκρική σιγή, αυθόρμητες κινήσεις δίχως επανάληψη, ανυπότακτες επιθυμίες, αγκομαχητά ανυπαρξίας, ετοιμοπόλεμες αρνήσεις... Πώς είναι δυνατόν να χωρέσουν όλα αυτά σε ένα κομμάτι χαρτί, κλειδωμένα σε λέξεις...

Πόσα ακόμα θα πρέπει να γραφτούν για τους κυνηγημένους, για τους τυρράνους και για αυτή τη ζωή που έχει ντυθεί με τα κουρέλια της επιβίωσης.

Την απάντηση θα την δώσουν μονάχα οι ίδιες οι πράξεις μας όταν μας επιτρέψουν επιτέλους να «σωπάσουμε». Μέχρι τότε οι λέξεις ας γίνουν ένα καλοακουσμένο μαχαίρι στην καρδιά αυτού του κόσμου της υποταγής και της πλήξης... Γιατί τα κείμενα δίχως το φανταχτερό περιτύλιγμα της ακαδημαϊκής θεωρίας, συνεχίζουν να είναι ανοιχτές προσκλήσεις συνάντησης με άλλους ανθρώπους για τη δημιουργία ανατρεπτικών καταστάσεων...

Αιρετικός κύκλος για τη διάχυση της αταξίας

Η ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΑΡΝΗΣΕΩΝ ΑΠ' ΤΑ ΚΙΓΚΛΙΔΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ...

Εκείνοι στέκονται απέναντι, πίσω από ψηλά κάγκελα και πανό, χαμένοι στην ομίχλη των φωτοβολίδων με πρόσωπα απόμακρα, αφού το μόνο που διακρίνεται πιο είναι τα ομοιόχρωμα κασκόλ και κάποιες «άσεμνες» χειρονομίες...

Η ατμόσφαιρα εκρηκτική όπως πάντα, το γήπεδο σείεται από φωνές, συνθήματα και αποδοκιμασίες, που ίσως να είναι και οι απαντήσεις που δεν δόθηκαν ποτέ στις προταγές των αφεντικών και των δασκάλων, ίσως και κάτι άλλο...

Οι μπάτσοι έχουν στηθεί μπροστά τους, έξω απ' τα κιγκλιδώματα, σαν θηριοδασκαστές έτοιμοι να επέμβουν.

Και η μεγάλη στιγμή φτάνει...

Οι καλοπληρωμένες μαριονέτες μπαίνουν στον αγωνιστικό χώρο παίρνοντας θέσεις μάχης μπροστά στα εκστασιασμένα βλέμματα ενός κοινού που παραληρεί αναζητώντας τη χαμένη ένταση της ζωής. Το ματς αρχίζει και το πενθήμερο της υποταγής, της εργασιακής ταπείνωσης και του σχολικού εγκλεισμού συναντά

επιτέλους το άλλοθι του.

Οι πιο «απροσάρμοστοι», αυτοί που βρίσκουν πληκτικό το λευκό ήχο της σιωπής, που δεν θέλουν να γνέψουν καταφατικά στο συμβιβασμό, που αρνούνται τον κόσμο των συμβάσεων έχοντας εισιτήριο εξόδου την παραβατικότητα, βρίσκονται εδώ, εγκλωβισμένοι στις αρένες των γηπέδων. Είναι αυτοί που κάθε μέρα βουλιάζοντας στην τρέλα του κυρίαρχου πολιτισμού ανάμεσα σε σκυθρωπά πρόσωπα, κενά βλέμματα και στείρες επιθυμίες, αναζητούν τη διαφυγή απ'τα σύνορα του εξουσιαστικού κόσμου.

Μα οι ίδιοι «μολυσμένοι» απ'την κοινωνία των πειθαναγκασμών περιπλανούνται άσκοπα στους δαιδαλώδεις λαβύρινθους του εγκλεισμού που έχει υψώσει η κυριαρχία γύρω τους, ελπίζοντας πως κάπου εκεί θα βρουν την άκρη του νήματος για τον κόσμο των επιθυμιών. Γι'αυτό, όπως οι «άλλοι», οι πολίτες της κανονικότητας που εκτονώνονται στις ψευτοδιασκεδάσεις τους, στις κούφιες σχέσεις τους και την καταναλωτική φρενίτιδα, έτσι κι αυτοί, οι πιο αποκλεισμένοι της «τέλειας» κοινωνίας ξεδίνουν στο γήπεδο.

Εκεί ανάμεσα σε τόσους, μα πάντοτε βυθισμένοι στο εαυτό τους, επιθυμούν να πιστέψουν σε κάτι, να βρουν ένα στήριγμα για να χαρούν και να απαλύνουν τον «πόνο» της καθημερινής μιζέριας και των προσωπικών αδιεξόδων. Έχοντας στο στόμα ακόμα την πικρή γεύση της προδοσίας όλων αυτών των κυρηγμάτων που μοίραζαν απλόχερα γονείς και δάσκαλοι μιλώντας για «αξίες και ιδανικά», καταφεύγουν στην αοριστία της ομάδας που φαντάζει για αυτούς σαν όαση πραγματοποίησης ξεθωριασμένων ονείρων και ανεκπλήρωτων ευχών.

Έτσι πολύ σύντομα η ομάδα γίνεται ο αχώριστος σύντροφος του οπαδού σε κάθε του σκέψη και συναίσθημα, συνδέοντάς τον μαζί της με μια εξαρτημένη προσήλωση που αγγίζει τα όρια της θρησκευτικής πίστης. Παράλληλα μέσα στο γήπεδο, οι άνθρωποι προσπαθούν να ξεγελάσουν τη μοναξιά τους μέσα απ'την συνεύρεσή τους και τις ψευδεπίγραφες υποσχέσεις συλλογικοποίησης των συνδέσμων.

Ίσως είναι μια απέλπιδη προσπάθεια να νιώσουν κάτι κοινό μαζί με άλλους γύρω τους, συμμετέχοντας στη χαρά και τη θλίψη της νίκης ή της ήττας, που τόσο πολύ τους έχει στερήσει η απρόσωπη μητρόπολη των ειδώλων και των οικιών.

Και όμως εκεί, γνωρίζοντας πως η απελπισία φλερτάρει έντονα με το φανατισμό, καιροφυλαχτούν διάφορα φασιστοειδή που θέλουν να στρατολογήσουν κόσμο στις εθνικιστικές ονειρώξεις τους. Αυτοί οι τραμπούκοι επωφελούμενοι απ'το διάχυτο

ανδροκρατούμενο τσαμπουκά που παραμονεύει στα γήπεδα, εμφανίζονται κατά διαστήματα υψώνοντας πανό και

Και τώρα οι απελπισμένοι μονάχα
μια ελπίδα έχουν, να μην έχουν
καμία...

λάβαρα πατριωτικής βλακειάς. Βέβαια δεν είναι λίγες οι φορές που το μετάνιωσαν πικρά αφού κυνηγήθηκαν ανελέητα από αντι-ναζί χούλιγκανς που δεν ανέχθηκαν την εμετική παρουσία τους στις κερκίδες.

Έτσι τόσο απλά μα και συγχρόνως τόσο αριστοτεχνικά υφαίνει η εξουσία τον ιστό του εγκλωβισμού στα γήπεδα, παγιδεύοντας βλέμματα, σκέψεις, συναισθήματα...

Ένας ιστός που μοιάζει να αποτελείται από ηλεκτροφόρα καλώδια που παραλύουν τις δυνατότητες ξεπεράσμάτος του, σφίγγοντας σαν δίχτυ σε κάθε εκολαπτόμενη κίνηση εναντίωσης στον κυριαρχικό κόσμο. Αρκεί ένα «λάθος» σφύριγμα, ένα άκυρο γκολ, μια αποβολή ή ένα δυνατό μαρκάρισμα, και να, αυτή η συσσωρευμένη επιθετικότητα που θέλει να ξεσπάσει, πόσο εύκολα λοξοδρομεί... Είναι η στιγμή που η συνολική οργή των χούλιγκανς, που τους κληροδότησε ο κόσμος της πλήξης και της καταπίεσης, συναντά την πράξη, αλλά τα συνθήματα λαθεύουν και οι πέτρες αστοχούν αφού ο εχθρός προσδιορίστηκε «δίπλα» σε διαφορετικά σύμβολα και χρώματα και όχι απέναντι στις θέσεις των επισήμων, στους πραγματικούς τυρράνους της ζωής που συνεχίζουν να χαμογελούν χαιρέκακα.

Όμως η περιβόητη συνθηκολόγηση μεταξύ των ανταρτών του κοινωνικού περιθωρίου και του κυριαρχικού κόσμου δεν έχει έρθει ακόμα. Οι άδειες μέρες της βδομάδας, οι ταπεινώσεις, οι συμβάσεις, η αυτοκτονική επανάληψη της επιβίωσης δεν είναι εύκολο να λησμονηθούν.

Και αυτή η «χωρίς γλώσσα αλλά όχι χωρίς αιτία» οργή των επίδοξων καταστροφικών του κόσμου δεν λέει να σιγήσει, μα αντίθετα περιπλανιέται ασταμάτητα γυρεύοντας τη συνείδηση και τους συντρόφους της.

Άλλωστε οι επιθέσεις στους μπατσους, οι πυρπολήσεις περιπολικών και πολυτελών αμαξιών και το κυνηγητό φασιστών κρατούν ακόμα ανοιχτές ρωγμές στα κλουβιά των γηπέδων για να διοχετευτούν επαναστατικά μηνύματα ανατροπής.

Ας στήσουμε λοιπόν το δικό μας παιχνίδι, τις δικές μας καταστάσεις μεταφέροντας τη βία των γηπέδων, συνειδητοποιημένα πια, στο συνολικό αγώνα της συντριβής των καθεστώτων. Ας αποκαθλώσουμε τις αρνήσεις μας απ'τα κιγκληδώματα, παραδίνοντάς τες στο μεθυστικό ταξίδι της ανατροπής.

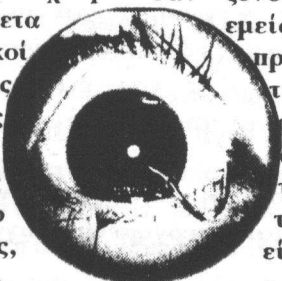
**ΝΑ ΤΟΛΜΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΤΡΩΤΙΚΗ
ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΗ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΗΣ
ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ, ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠ' ΤΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΕΙΘΑΝΑΓΚΑΣΜΩΝ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ.**

«Και το θέαμα αυτό το μαγικό ραβδί που μαγνητίζει το βλέμμα σε κάθε του κίνηση, σκορπώντας ψευδαισθήσεις επικοινωνίας και υποσχέσεις στερρημένων επιθυμιών, είναι πάντα το ίδιο ραβδί που μασιγώνει τις συνειδήσεις σπρώχνοντάς τις στη γκιλοτίνα του ακρωτηριασμένου κόσμου της πλήξης και του αργού θανάτου...»

I

Σε αυτό το μακρύ ταξίδι της ασταμάτητης περιπλάνησης στην αστραφτερή μητρόπολη, εκεί που οι φανταχτερές εικόνες αιχμαλωτίζουν τις «αισθήσεις», η επανάληψη συντρίβει τη δημιουργικότητα και η επιβίωση διαψεύδει τη ζωή, το θέαμα στήνοντας τα είδωλα και τους ναούς του, επιτίθεται συνολικά... Σαν μια σιδερένια γροθιά μέσα σε θελούδινο γάντι, «χαιδεύει» την κοινωνία παρασύροντάς την σε έναν αέναο χορό με την παγωμένη μοναξιά. Η μεγαλύτερη δύναμη της κρυφής θανάσιμης γοητείας του, βρίσκεται στη δυνατότητα κατασκευής αποσπασματικών εικόνων με τα κλεμμένα χρώματα της ζωής.

Σήμερα ολόκληρη η κοινωνία κατακλύζεται απ'τη σύγχρονη δικτατορία της εικόνας, στην οποία συμμετέχουμε σαν ξένοι μην μπορώντας να την επιρρεάσουμε, ενώ αντίθετα εμείς επιρρεαζόμαστε από αυτήν. Εκατομμύρια ηλεκτρονικοί πράκτορες του θεάματος, ναούς της οικιακής θαλπωρής, σφυρηλατούν νέα αόρατα σπηκόων του Μεγάλου Ύπνου. Η «μαγική» συσκευή της τηλεόρασης, πλέκοντας τον εγκωμιαστικό μονόλογο του εφησυχασμού της σημερινής κοινωνίας, είναι ο φίλος, ο δάσκαλος, ο σύντροφος του αλλοτριωμένου ανθρώπου που τον προσκαλεί στο

μοναχικό παιχνίδι των ψευδαισθήσεων μέσα στα ψυχρά κελιά του θεάματος. Έτσι η τηλεόραση αποτελεί τον σύγχρονο ιεροκώρυκα του εικονοποιημένου κόσμου που φεγγοβολεί καταναλωτικά είδωλα σκορπώντας υποσχέσεις χαράς. Μέσα απ'την οθόνη της, χιλιάδες διαφημιστικά μηνύματα «επιβάλλουν» τη δική τους θρησκεία, τη λατρεία της κατοχής αντικειμένων σαν μέσο ανάδειξης της κοινωνικής υπεροχής του ατόμου.

Και να... το εκστασιασμένο πλήθος ακολουθώντας πιστά τους κανόνες της κυριαρχίας, «πολιορκεί» τους ναούς της κατανάλωσης, ορμώμενο από νοσηρές επιθυμίες που δεν του ανήκουν πραγματικά, αλλά αποτελούν κομμάτι της παραμορφωτικής αντανάκλασής του πάνω στους καθρέφτες του θεάματος. Έτσι οι μηχανές στο εργοστάσιο της διαφήμισης δουλεύουν ασταμάτητα παράγοντας απομόνωση, αφού ο θεατής περισσότερο παρατηρεί και θαυμάζει τα αντικείμενα του κόσμου της αφθονίας και λιγότερο ζει ορίζοντας τον εαυτό του.

Ο άνθρωπος λοιπόν είναι πλέον ένα κομμάτι στο παζλ της κυρίαρχης εικόνας παρά ένας ταξιδευτής της υπέρβασης και της ζωής.

Τώρα σχεδόν όλος ο κόσμος μιλάει τη γλώσσα των αντικειμένων. Η διαφημιστική προπαγάνδα έγινε ο απολυταρχικός ιδιοκτήτης των επιθυμιών μας, το γρήγορο αμάξι, τα επώνυμα ρούχα, συνθέτουν το πάνθεον της ευτυχίας. Και όλα αυτά μέσα σε δροσερές-ευτυχισμένες συνθήκες που τα χαμογελαστά και πρόσχαρα πρόσωπα των διαφημίσεων μας υπενθυμίζουν πως ο κόσμος είναι υπέροχος.

II

Το θέαμα σαν ορμητικός χείμαρος, που καταπνίγει τα πάντα στο πέρασμά του, «εισβάλλει» στον πυρήνα της ύπαρξης μας καταλαμβάνοντας όλες της πτυχές της ζωής. Απ'τους μοναχικούς πύργους του καταναλωτικού ολοκληρωτισμού, συνεχίζοντας το ταξίδι του, ξεχύνεται σαν ομίχλη σύγχυσης, σκορπώντας παραμορφωτικές αντανάκλασεις της πραγματικότητας. Μιας ακρωτηριασμένης πραγματικότητας που τεμαχίζεται στο προκρούστειο κρεβάτι των δελτίων κυριαρχικής προπαγάνδας και πειθαρχίας συνειδήσεων.

Εδώ οι δῆμιοι της ενημέρωσης δίχως κουκούλες μα κρυμμένοι πίσω από αστραφτερά χαμόγελα και ακριβά κοστούμια, χειρίζονται επιδέξια το νυστέρι του ευνουχισμού της αλήθειας. Η γνώση γίνεται εμπορεύμα-πληροφορία, που αφού ελεγχθεί στα εργαστήρια της εξουσίας διοχετεύεται στην αγορά. Και το κοινό, στριμωγμένο στην αρένα του θεάματος, ζητά απεγνωσμένα περισσότερο αίμα, περισσότερες αποκαλύψεις και σκάνδαλα, περισσότερη «ενημέρωση»!

Απαιτητικοί θεατές, θρονιασμένοι στην οχυρωμένη συνείδηση του καναπέ, απολαμβάνουν τώρα την κατακρεουργημένη πραγματικότητα μέσα απ' την κυριαρχική μεταμφίεσή της.

Κατασκευασμένες ειδήσεις, προεπιλεγμένα θέματα, αποσπασματικά ρεπορτάζ, κομμένα και ραμμένα στο νεκρόφιλο κωδικό των πειθαρχημένων συνειδήσεων, αποξενώνουν την πραγματικότητα απ' τη ζωή. Σκηνοθετημένα πλάνα, ατμοσφαιρική μουσική, δραματοποιημένη αφήγηση, μαγνητίζουν το μαρμαρωμένο βλέμμα του «μέσου θεατή» που αγανακτεί και θυμώνει με την «κατάντια του κόσμου και την πτώση των ηθικών αξιών».

Όμως το θέαμα έχει πάντα τη λύση...

Διακεκριμένοι δημόσιοι κατήγοροι, μαχητικοί δημοσιογράφοι και διανοούμενοι εκφραστές της κοινής γνώμης, με το ύφος χιλίων καρδιναλίων, αναλαμβάνουν να ικανοποιήσουν το αίσθημα οργής του κόσμου μέσα από θεατρινισμούς αγανάκτησης, βαρυσήμαντες δηλώσεις και ατέρμονες συζητήσεις που καταλήγουν πάντα στην ανάγκη ισχυροποίησης των ατσάλινων θεσμών του κράτους.

Έτσι η κατάρα του εφησυχασμού στοιχειώνει όλους εκείνους που δειλιάζουν να

πράζουν και όμως περηφανεύονται για την λιγοψυχία τους, εξασφαλίζοντας μια θεσούλα ασφάλειας στο νεκροταφείο της απραξίας.

III

Καθώς η προέλαση του θεάματος δεν συναντά αντίσταση στις παραδομένες συνειδήσεις,κατηφορίζει ορμητικά για την συντριβή και την ολοκληρωτική άλωση του ανθρώπου. Στην ασυγκράτητη πορεία του, δεν προσπερνά ανέπαφο τα σταυροδρόμια του παρελθόντος, αλλά ανασύρει από αυτά τα σύγχρονα όπλα του.

Έτοι από τις μονομαχίες των δούλων στην αρένα του Κολοσσαίου και το κάψιμο των μαγισσών στις μεσαιωνικές πλατείες μέχρι τις δημόσιες εξομολογήσεις των reality shows στα τηλεοπτικά πλατώ η απόσταση δεν είναι μεγάλη... Τώρα οι θεατές, αυτοί οι αρρωστημένοι ηδονοβλεψίες της ένοχης δυστυχίας των άλλων, ζυγώνουν σαν γύπες πάνω απ'το πτώμα της προσωπικής αξιοπρέπειας, ζητώντας μανιωδώς περισσότερο πόνο και «αίμα».

Εθισμένοι στη σαδιστική χαρά του εξευτελισμού των θυμάτων, ακονίζουν τα νύχια τους έτοιμοι να κατασπαράξουν τους «άλλους», τους «αδύναμους», φορώντας οι ίδιοι τη στολή των φυσιολογικών πολιτών. Ούτως ή άλλως κάθε κυριαρχική κοινωνία χρειάζεται τους αποδιοπομπαίους τράγους της για να νιώσει ασφαλής μέσα απ'την «κανονικότητά» της.

Η σκληρή ώρα της αυτοκριτικής...

Όσο για τους γελωτοποιούς, αυτούς τους αχυράνθρωπους που κουβαλούν τη μίζερη ύπαρξή τους στο τηλεοπτικό απόσπασμα, εκλιπαρώντας για λύση στο πρόβλημά τους, τι μπορεί να πει κανείς... Αυτοί αντί να τολμήσουν να σταθούν στο φως της ζωής, γύρισαν τη πλάτη τους σε αυτήν, αναζητώντας τα λαγούμια του τυφλοπόντικα και τις τρύπες των ερπετών. Ας καταδικάσουν μόνοι τους τον εαυτό τους στη δημόσια εκτέλεσή τους...

Παράλληλα, όπως η χλόη φυτρώνει ατάραχα πάνω στα συντρίμια, έτσι και τα σαρκοφάγα της ειδικεύσης, οι θεραπευτές της ψυχής, υψώνοντας τα λάβαρα του επιστημονισμού, ευδοκιμούν στο τηλεοπτικό πεδίο. Αρρωστημένες ορδές ψυχαναλυτών, ψυχιάτρων και ψυχολόγων, παραταγμένοι απέναντι από το «θύμα» είναι έτοιμοι να προσφέρουν τις πολύτιμες συμβουλές τους.

Με απίστευτο κυνισμό ξερνούν τις βαθυστόχαστες αναλύσεις τους, ερμηνεύοντας ψυχικές διαταραχές, αυτοί οι πανούργοι υποκριτές που δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι ιδανικότεροι υπερασπιστές της μεγαλύτερης «τρέλλας», της σύγχρονης οργάνωσης της ζωής.

IV

«Το θέαμα είναι ο εφιάλτης της σύγχρονης αλυσοδεμένης κοινωνίας, που δεν εκφράζει τελικά, παρά την επιθυμία της να

κουμηθεί. Το θέαμα είναι ο φρουρός αυτού του ύπνου».

Γκυ Ντεμπόρ

Και τι τραγική ειρωνία, όταν η πραγματοποίηση σκοτεινών «προφητειών» που αναγγέλουν τον εφιάλτη μιας υποταγής δίχως τέλος, γίνεται δεκτή από αμέτρητα πλήθη χειροκροτητών που παραληρούν στο ρυθμό των φανταχτερών αλυσίδων τους.

Τώρα ο απόλυτος έλεγχος που περιέγραφε ο Όργουελ στο βιβλίο του «1984» με το θεαματικό περιτύλιγμα του life style, γίνεται παιχνίδι, μετατρέποντας τη ζωή σε κακόγουστη φάρσα και τους ανθρώπους σε εμπορεύματα κάτω από το μάτι του Μεγάλου Αδερφού. Χιλιάδες υποψήφιοι παίχτες -θλιβερά σκιάχτρα της ζωής- επιθυμούν τον εγκλεισμό τους στο σπίτι του Μεγάλου Αδερφού.

Όμως η διαδικασία επιλογής είναι αυστηρή...

Τα εμπορεύματα άνθρωποι θα πρέπει να συγκεντρώνουν χαρακτηριστικά-προυποθέσεις της κοινωνικής καταξίωσης. Ελκυστική εμφάνιση, νερούλιασμένες συνειδήσεις, χαζοχαρούμενα αστεία, ανάλαφρες κουθέντες, πισώπλατα μαχαιρώματα και φυσικά μεγάλες δόσεις χαφιεδισμού, συνθέτουν την παλίρροια θλακείας των έγκλειστων πειραματόζωων.

Και αν μέχρι πριν το θέαμα διαχειριζόταν απολυταρχικά την εξουσία της επικοινωνίας, βομβαρδίζοντας με προκατασκευασμένες εικόνες από το ατελιέ της κυριαρχίας, την γυάλινη παγωμένη τηλεοπτική οθόνη, τώρα αυτή η επικοινωνία «σπάει» και παύει να είναι μονόπλευρη.

Οι απαιτητικοί τηλεθεατές-καταναλωτές, μπορούν να συμμετέχουν και αυτοί στη συναρμολόγηση του πάζλ, στην κατασκευή εικόνων, επιλέγοντας τους νικητές και τους μελλοθάνατους της αποχώρησης. Έτσι όσο αυξάνεται ο εθισμός στο θέαμα της παρακολούθησης, τόσο ισχυροποιούνται τα χαλινάρια της υποταγής και ο επιθανάτιος ρόγχος της, γίνεται μεταδοτική ασθένεια, αφού η μετατροπή του εφιαλτικού εγκλεισμού σε παιχνίδι, ανοίγει το δρόμο στον απόλυτο έλεγχο της καθημερινότητάς μας από τις κρυφές και φανερές κάμερες της εξουσίας.

Σε λίγο δεν θα υπάρχει τίποτα πιο φυσιολογικό από το να βρισκόμαστε διαρκώς στο στόχαστρο του φακού μιας κάμερας στην «εκσυγχρονισμένη» μητρόπολη που ήδη θυμίζει αρκετά στρατόπεδο συγκέντρωσης με τα χιλιάδες συστήματα ελέγχου που διαθέτει για την «ασφάλειά» μας.

Όπως ήταν αναμενόμενο, τα αντανakλαστικά ξεπερασμένων μορφών και λογικών κυριαρχίας, λειτούργησαν άμεσα μπροστά στο καταιγισμό του θεάματος, εξυπηρετώντας συγχρόνως και λόγους εσωτερικής κατανάλωσης στα πλαίσια του δημοκρατικού πλουραλισμού. Βαρύγδουπες δηλώσεις και αφοριστικά κατηγορητήρια συνοδεύουν τον ξεσηκωμό των απανταχού εκπροσώπων και απολογητών της ηθικής τάξης της κοινωνίας.

Όμως η ασυγκράτητη οργή και θύελλες αντιδράσεων που διαλαλούν οι επιτήδευοι κατακριτές των «ξεδιάντροπων» shows, μοιάζουν περισσότερο με την άπνοια παράδοσης μιας κοινωνίας που αυτοϊκανοποιείται μπροστά στο είδωλό της.

Έτσι όσο κι αν προσπαθούν με τις κάλπικες φωνές τους να κρύψουν την κατάντια αυτού του κόσμου, ματαιοπονούν, αφού το εκτρωματικό θέαμα που μας καταπνίγει δεν είναι τίποτα άλλο παρά η πιστή αυτοπροσωπογραφία του σύγχρονου κοινωνικού καθεστώτος...

V

Αν το παραπάνω κείμενο μοιάζει με δριμύ κατηγορητήριο για τη σύγχρονη κοινωνία, είναι γιατί δεν μας αρέσουν τα ανάλαφρα λόγια και οι ανέξοδες εκτιμήσεις, γνωρίζοντας πως «τίποτα σημαντικό δεν ανακοινώθηκε ποτέ καλοπιάνοντας ένα κοινό...». Θα ήταν πολύ εύκολο για εμάς να κατηγορήσουμε αποκλειστικά το κράτος και τους θεσμούς του, για το σαπισμένο βασίλειο του κόσμου, όμως όπως κάθε ναός κτίζεται απ' τους προσκυνητές του, έτσι και κάθε αυτοκρατορία ορθώνεται, εκτός από τη βία των όπλων, πάνω στην ανοχή των υπηκόων της.

Και αν τελικά κοιτάξουμε διεισδυτικά πίσω από τα τοτέμ της εξουσίας και τις ερμητικά σφαιλιστές πόρτες των θεσμών, εμφανίζεται πάντοτε η ίδια η κοινωνία, δηλαδή ο ίδιος ο άνθρωπος στις καθημερινές του σχέσεις.

Όμως η ιστορία δεν έπαψε ποτέ να είναι παρά μια ανηλεής σύγκρουση που μαίνεται στα βάθη της ύπαρξης όλων των κοινωνιών, χωρίζοντας τους ανθρώπους στους πιστούς υποτελείς και στους αρνητές της επιδίωξης. Από αυτή την αδιάκοπη σύγκρουση παίρνουμε και σήμερα καύσιμα για να θάλουμε μπρος τις ατμομηχανές της ανατροπής...

Επειδή βαρεθήκαμε να ζούμε στη σκιά των γυάλινων λαθάρων της υποτέλειας, κάτοικοι του κυριαρχικού πολιτισμού της πλήξης, χαράζουμε νέους χάρτες με συνταξιδιώτες όλους αυτούς «που είναι έτοιμοι να πυρπολήσουν αυτόν τον κόσμο για να λάμψει περισσότερο...»

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

ΑΝΑΖΗΤΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΡΗΞΗ

Έχει περάσει σχεδόν μισός χρόνος απ' τις μέρες εκείνες που οι εξεγερμένοι Αργεντινέοι ανακάλυψαν τα δυσδιάβατα, μα αληθινά γοητευτικά, πόρινα μονοπάτια της σύγκρουσης με το αίσάλι της οικονομίας (ΔΝΤ), επιτιθέμενοι στα κρατικά οχυρά του.

Ήταν μια επίθεση ενάντια στα προσιτάγματα της δυτικής κυριαρχίας που από τα τέλη της δεκαετίας του '80 έχτιζε πάνω στις λεηλατημένες ανθρώπινες υπάρξεις το οικονομικό «θαύμα» της Αργεντινής, φιλοδοξώντας να αποτελέσει η χώρα αυτή το πρότυπο της νεοφιλελεύθερης οικονομίας στη Λατινική Αμερική.

Ήταν το ανοιχτό πεδίο της κυριαρχίας, που μέσω της πειραματικής πιλοτικής εφαρμογής του νεοφιλελευθερισμού ή θα γονάτιζε τους ανθρώπους στη θέλησή της ή θα σπιοθοχωρούσε, απ' τη φωτιά της άρνησης, στα εργασιήριά της σχεδιάζοντας νέες επιθέσεις.

Στα πρώτα χρόνια η θανατηφόρος γοητεία του μύθου του εκουγχρονισμού και της εθνικής ανάπτυξης σαγήνευε τα βλέμματα της πλειοψηφείας των Αργεντινών που σαν υπνωτισμένοι «απολάρβαναν» τα καπιταλιστικά «δώρα» από το κουτί της πανδώρας. Ιδιωτικοποίηση κρατικών επιχειρήσεων και εκπαίδευσης, άνθιση των χρηματοπιστηριακών συναλλαγών, θεαματική επέλαση πολυεθνικών εταιριών, εισορή ξένων κεφαλαίων, δημόσια έργα ανάπτυξης, «έχιζαν» τη νέα Αργεντινή που θα διαδραμάτιζε κυρίαρχο ρόλο στην ευρύτερη επικράτεια της Λατινικής Αμερικής.

Έτσι θα κατασκευαζόταν το ισχυρότερο προπύργιο από όπου οι κυρίαρχοι θα εξαπέλυαν τις εκουγχρονιστικές τους επιθέσεις στις «υποανάπτυκτες» γεγονικές χώρες.

Στα τέλη όμως του '90 οι πρώτες σταγόνες πριν την ολοκληρωτική καταιγίδα, άρχισαν να πυκνώνουν, αφού το αργεντινικό κράτος βρισκόταν καταχρεωμένο στους μηχανισμούς της οικονομικής δικτατορίας που αρνούσαν πεισματικά να χορηγήσουν νέο δάνειο για το ξεπέρασμα της κρίσης που ήδη γινόταν ορατή...

Οι απολύσεις και η ανεργία εξαπλώνονταν με επιδημικούς ρυθμούς, οι μισθοί και οι συντάξεις μειώνονταν, ενώ στην ύπαιτη προσηάθεια του κράτους γία την ανόρθωση της οικονομίας, δομεύτηκαν στο μεγαλύτερο μέρος τους οι ιρανεζικοί λογαριασμοί. Αυτό ήταν και η αφετηρία του σημείου χωρίς επιστροφή, η έναρξη της παλίρροιας

της ορμητικής λάβας που οι αρνήσεις οπλίστηκαν και με μεγάλες δρασκελιές βάδισαν στο αναπόφευκτο της σύγκρουσης.

Ταυτόχρονα οι μνήμες συναντήθηκαν στα κρυφά σιαιυροδρόμια της ιστορίας ανασύροντας παλιές και πρόσφατες εμπειρίες αντίστασης. Από τα ένουπια αντάρτικα και την αντίσταση των ινδιάνων Marouche μέχρι τα οδοφράγματα των αγροτών και τις άγριες απεργίες εργατών, το πνεύμα της εξέγερσης προσκαλούσε τους αργεντινούς να βρεθούν σε νέα ξεσπάσματα, σε νέες γιορτές άρνησης...

Παράλληλα οι διαδικασίες των αυτοοργανωμένων λαϊκών συνελεύσεων που λειτουργούσαν στις συνοικίες, συνθέτιαν το χειρότερο κλίμα για να ευδοκιμήσουν οι ηγεσίες των επίδοξων καθοδηγητών που ήθελαν να καπηλευτούν την οργή και το θυμό των ανθρώπων για να τον εξαργυρώσουν σε πολιτικά οφέλη.

Έτσι στις 17-18 Δεκέμβρη, οι κολασμένοι της Αργεντινής, επιτίθενται σε super-market και εμπορικά καταστήματα απαλλοτριώνοντας ιρόφιμα και ρούχα, είδη πρώτης ανάγκης. Στις επόμενες μέρες οι επιθέσεις και οι συγκρούσεις εξαπλώνονται σε όλη τη χώρα και το ανεξέλεγκτο σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του. Μπάιτσι και κατασιτηματάρχες πυροβολούν τους εξεγερμένους, αλλά τίποτα δεν είναι ικανό να εμποδίσει το αναπόφευκτο. Αστυνομικά ιμήματα, κρατικά κτήρια, ιράπεζες, υπουργεία και γραφεία πολυεθνικών παραδίδονται στις φλόγες της αντίστασης.

Οι οδομαχίες εξαπλώνονται παντού, η εξέγερση έχει ξεσπάσει...

Οι κυρίαρχοι μάταια προσπαθούν με συνεχείς εναλλαγές στον πολιτικό θίασο να περισώσουν την παράσταση, τώρα δεν υπάρχουν πια θεατές, αφού τα χέρια δεν χειροκροτούν μα υψώνονται οργισμένες γροθιές εναντίον τους καθώς η αιμόσφαιρα πάλλεται από το σύνθημα «να φύγουν όλοι να μην μείνει κανείς...»

Βέβαια εκείνες οι μέρες φωτιάς που τάραξαν την Λατινική Αμερική παρόλη τη

σύγκρουσή τους με τους θεομύθους δεν κατόρθωσαν να διαλύσουν τη ψυχοφθόρο ομίχλη της σύγχυσης και να ξεπεράσουν ουσιαστικά τις κυριαρχικές αυταπάτες. Ένα ιδιότυπο εθνικό συναίσθημα εκφράστηκε ακόμα και στην κορύφωση των συγκρούσεων με την εμφάνιση αργεντινικών σημαίων.

Όμως ας μην γελοιομαστε, αυτές είναι οι εξεγέρσεις κι ας μην αναζητούμε την καθαρότητα του διαμαντιού στο μπαρουντοκαπνισμένο πεδίο των συγκρούσεων. Γιατί το παιχνίδι και οι κατακτήσεις μας παίζουν εδώ, φλεριάρωντας με την ένταση που αναζητάει τη διάρκεια. Σε αυτές τις συνθήκες σύγχυσης παλεύουμε να βαθύνουμε τη ρήξη, σκαρώνοντας νέα σχέδια για την τελική κατάκτηση της οργισμένης συνείδησης που θα ξεπεράσει τους βάλτους των ψεύτικων συμβόλων, αγκαλιάζοντας την ελευθερία.

Ακόμα και σήμερα, μετά από τόσους μήνες, ο καπνός από τις φωτιές των οδοφραγμάτων δεν έχει καταπέσει μα αντίθετα ταξιδεύει σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, κουβαλώντας μηνύματα αναιροπής και σύγκρουσης.

Κι αν κάποιοι αναρωτιούνται για την αισιοδοξία μας, αφού η αργεντινική εξέγερση παρόλη την αίσιαση δυναμική της, δεν κατόρθωσε να συνιρίψει το κράτος, ας γνωρίζουν πως αυτά τα ενστικτώδη ξεσπάσματα των ανθρώπων σιρώνουν το δρόμο για την καθολική νικηφόρο σύγκρουση της κατεδάφισης όλων των καθεστώτων. Γι' αυτό η αργεντινική εξέγερση είναι τελικά ένα ακόμη βήμα για να αρχίσει η επικίνδυνη αναζήτηση του συνολικού ανατρεπτικού πολέμου.

Εκεί θα είμαστε και εμείς μακριά από τις συμβάσεις της καθημερινότητας και το ψυχράγημα της επιβίωσης..

Είναι ωραία εκείνη η στιγμή
όπου εξαπολύεται μια επίθεση εναντίον
της τάξης του κόσμου

«Κι αυτά τα όνειρα που μοιάζουν να σιοίχειωσαν, κι αυτές οι φωνές της παιδικότητας που ζητάν το γέλιο και το παιχνίδι, ας βρουν επιτέλους τα μάτια και τα αυτιά, τα πρόθυμα για την πραγμάτωσή τους...»